

РЕШЕНИЕ

№ 7572

гр. София, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 03.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **739** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 125 от Закона за държавния служител (ЗДСл.).

Образувано е по иск, предявен от Т. Т. Ч., ЕГН [ЕГН], чрез адв. П. Б., срещу Национална агенция за приходите /НАП/, за заплащане на обезщетение на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл в размер на 9000 лв., за периода от 22.01.2019 г. до 22.07.2019 г., през който не е била на служба, поради незаконно прекратяване на служебното й правоотношение със Заповед № 6.13/21.01.2019 г., издадена от изпълнителния директор на НАП, заедно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

В исковата молба се твърди, че поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение с ищцата, обявено с решение № 2085 от 16.08.2020 г. , постановено по адм. дело № 2459/2019 г. по описа на АССГ, влязло в законна сила на 05.01.2021 г., след като било потвърдено с решение № 72/05.01.2021 г., постановено по ад.дело № 7988/2020 г. по описа на Върховен административен съд на РБ, същата останала безработна и не полагала труд, както по трудово правоотношение, така и по друго служебно правоотношение. Посочено е, че ищцата не получила обезщетение по чл.106, ал.2 ЗДСл, поради което за нея възникнало право на обезщетение за целия период от 22.01.2019 г. до 22.07.2019 г. Претендира се присъждане на сторените по делото разноски.

По делото е приложена препис на акт за смърт № 0339/14.05.2021 г. от който е видно, че ищцата Т. Ч. е починала /л.88/. Приложено е и удостоверение за наследници № 0919/09.06.2021 г. /л.87/, от което е видно, че А. П. Ч. и Н. П. Ч. са наследници на Т. Т. Ч..

С молби от 02.09.2021 г. /л.84/ и от 28.10.2021 г. /л.93/ А. П. Ч. и Н. П. Ч., в качеството си на наследници, са поискали да бъдат конституирани като правоприемници, встъпвайки в правата на починалата ищца, като уточняват, че поддържат исковата молба и желаят да се ползват от представените с нея доказателства, съгласно чл.227 ГПК, вр. с чл.144 АПК.

В хода на устните състезания по делото ищците, представлявани от адв. Б., молят съда да уважи изцяло исковата претенция, предвид направеното искане за увеличаване размера на иска, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба. Претендират присъждане на направените по делото разноски по представен списък. Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на предявения иск.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност на основание чл. 236, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № 6.13/21.01.2019г. на изпълнителния директор на НАП /л.46 по делото/ е прекратено служебното правоотношение на Т. Т. Ч. за изпълнение на длъжността „главен инспектор по приходите“ в ТД „Големи данъкоплатци, Отдел „Контрол“, Сектор „Ревизии и проверки“ -1, на основание чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл, поради съкращаване на длъжността. В заповедта е посочено, че на лицето следва да се изплатят обезщетения за неизползван платен отпуск, по ч. 61, ал.1 от ЗДСл.

С решение № 2085 от 16.04.2020 г., постановено по адм. д. № 2459/2019 г. по описа на АССГ, е отменена Заповед № 6.13/21.01.2019 г. на изпълнителния директор на НАП. С решение № 72/05.01.2021 г., постановено по адм. д. № 7988/2020 г. по описа на ВАС – Пето отделение, е оставено в сила решението, постановено от АССГ /л.22 -29 делото/ .

От приетите по делото писмени доказателства – извлечение от служебна книжка МФ серия А-2009, № 007496 /л.124/ и представена от ТД на НАП С. на 12.05.2022 г. справка за трудови или други договори за периода от 22.01.2019 г. до 22.07.2019 г., се установява, че в посочения период няма данни за действащи трудови договори. В допълнение е направено отбелязване, че за м. 01.2019 г. за лицето има данни за осигуряване от ТД „Големи данъкоплатци“ – С., с вид на осигурен 5 „за държавен служител“ с деклариращи 14 отработени дни.

Видно от стр.11 на представената по делото служебна книжка МФ серия А-2009, № 007496 /л.124/, Т. Т. Ч. е възстановена като държавен служител на осн. чл.122, ал.1 ЗДСл, във връзка с решение № 72/05.01.2021 г. по описа на ВАС.

С молба, изх. №93-00-1804#1/08.07.2021 г. /л.43/, по делото е представена Заповед № 6.32/04.06.2021 г. на изпълнителния директор на НАП, с която на осн. чл.103, ал.1, т.8 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение с Т. Т. Ч., поради смърт, считано от 11.05.2021 г.

По делото е представен препис-извлечение от акт за смърт № 0339 от 14.05.2021 г., видно от който Т. Т. Ч., ЕГН [ЕГН] е починала на 11.05.2021 г./л.88/.

От представеното удостоверение за наследници, изх. № 0919/09.06.2021 г., е видно, че Т. Т. Ч., неомъжена, починала на 11.05.2021 г., е оставила следните наследници: П. Т.

Ч. – брат, починал на 07.05.1991 г. и неговите синове – А. П. Ч., ЕГН [ЕГН] и Н. П. Ч., ЕГН [ЕГН] /л.87/.

Представено е поименно разписание на Национална агенция за приходите в сила от 05.01.2021 г./л.150/.

По делото е изслушана и приета, като неоспорена от страните, съдебно-икономическа експертиза, която съдът кредитира, като приема, че е обективно и компетентно изготвена, съдържаща отговор на поставените въпроси. Вещото лице, след запознаване с доказателствата по делото, дава заключение по поставените му задачи както следва: Средният размер на брутното възнаграждение на длъжността „Главен инспектор по приходите“ в ТД „Големи данъкоплатци и осигурители“, отдел „Контрол“, сектор „Ревизии и проверки -1“ към НАП към датата 05.01.2021 г. е в размер на 2308.78 /две хиляди триста и осем лева и 78 ст./. Основната заплата на ищцата към същата дата, вещото лице сочи, че би била в размер на 2316.00 /две хиляди триста и шестнадесет/ лева, тъй като това е индивидуалната заплата на 83 % от служителите на длъжност „главен инспектор по приходите“ в сектора.

Въз основа на направените със СИЕ установявания, процесуалният представител на наследниците в депозирана по делото молба /л.162/, прави искане за увеличение на размера на предявения иск до сума в размер на 13 896 лв., равняваща се на 6 основни месечни заплати в посочения от вещото лице размер, а именно: 2316 лв. Поисканото изменение на иска е допуснато от съда с протоколно определение от 03.10.2022 г. /л.163 – гръб/.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Искът с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 АПК е предявен срещу юридическото лице – Национална агенция за приходите, представлявано от органа, в резултат на чийто незаконосъобразен акт се претендира присъждане на обезщетение.

Съгласно чл. 227 ГПК, вр. с чл.144 АПК, когато страната умре или юридическото лице престане да съществува, производството по делото продължава с участието на правоприменника. По делото е установена смъртта на Т. Т. Ч., както и нейните наследници, които с молби от 02.09.2021 г. /л.84/ и от 28.10.2021 г. /л.93/ са поискали да бъдат конституирани като правоприменници, встъпвайки в правата на починалата ищца.

Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В разглеждания случай е налице прекратяване на служебното правоотношение на ищцата със Заповед № 6.13/21.01.2019 г. на изпълнителния директор на НАП, отменена с решение № 2085 от 16.04.2020 г., постановено по адм. д. № 2459/2019 г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 72/05.01.2021 г., постановено по адм. д. № 7988/2020 г. по описа на ВАС – Пето отделение. По делото е безспорно

установено и обстоятелството, че ищцата не е била назначена на друга държавна служба с по-ниска заплата, нито е получавала възнаграждение за друга работа с по-нисък размер. Същата е възстановена на заеманата преди уволнението длъжност. Следователно в случая е налице съответната хипотеза на чл. 104, ал. 1 ЗДСл – държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

От приетите по делото доказателства – поименно разписание на Национална агенция за приходите в сила от 05.01.2021 г./л.150/ и заключението на приетата СИЕ /л.157-л.158/, се установи, че основното месечно възнаграждение на ищцата към момента на признаване на уволнението за незаконно е в размер на 2316 лв. Съобразявайки горните данни, изчислено обезщетението за срок от 6 месеца за периода 22.01.2019 г. до 22.07.2019 г. е в размер на 13 896 лв. Дължимото съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл обезщетение на ищцата следва да се определи именно въз основа на така посочената и от вещото лице основна заплата в размер на 2316 лв., тъй като служителят, който се е явил да заеме длъжността, възстановен е има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно – в случая това е 05.01.2021г., датата на решението на касационната инстанция и съответно данните в поименното разписание от 05.01.2021г., вещото лице.

По гореизложените съображения съдът приема, че искът с правно основание чл. 104 ЗДСл е основателен и доказан за сумата от 13 896 лв., представляваща обезщетение за периода от 22.01.2019 г. до 22.07.2019 г, през който ищцата не е заемала държавна служба, поради незаконното ѝ уволнение със Заповед № 6.13/21.01.2019 г. Обезщетението следва да се присъди на наследниците на ищцата, конституирани в процеса.

Акцесорната претенцията за присъждане на законна лихва върху сумата от 13 896 лв., считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, също е основателна, предвид основателността на главния иск.

При този изход на спора ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на конституираните правоприменници разноските, направени в хода на съдебното производство. Като съобрази обема на извършените действия по правна защита и процесуално представителство от упълномощения от правоприменниците адвокат, съдът приема, че платеното адвокатско възнаграждение от 780 лв. е под минималния размер, определен в чл. 8, ал. 1, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. (съответната редакция), поради което не е прекомерно. Ето защо, следва да се присъдят разноски в общ размер 930 лв., представляващи платено адвокатско възнаграждение в размер на 780 лв., съгласно договор за правна защита и съдействие от 11.01.2021 г. /л.7/ и платено възнаграждение за съдебно-икономическа експертиза в размер на 150 лв. /л.71/.

Воден от горното, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на А. П. Ч. с ЕГН [ЕГН] и Н. П. Ч. с ЕГН [ЕГН] наследници на ищцата Т. Т. Ч. с ЕГН [ЕГН] сума в размер на 13 896 лв. (тринадесет хиляди осемстотин деветдесет и шест лева), представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за оставане без работа от незаконно уволнение с

отменена от съда заповед № 6.13/21.01.2019г. на изпълнителния директор на НАП, за период от 22.01.2019 г. до 22.07.2019 г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 25.01.2021г. до окончателното изплащане на обезщетението, както и сума в размер на 930 лв. (деветстотин и тридесет лева), представляваща разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: